

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 116/06-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a sudcov Ľudmily Gajdošikovej a Jána Lubyho o sťažnosti Ing. I. G., bytom K., Ing. V. H., bytom K. a Ing. Ľ. S., bytom K., zastúpených advokátom JUDr. O. B., so sídlom K., v ktorej namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1121/00 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. I. G., Ing. V. H. a Ing. Ľ. S. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1121/00 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1121/00 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. I. G., Ing. V. H. a Ing. Ľ. S. n e p r i z n á v a finančné zadosťučinenie.

4. Ing. I. G., Ing. V. H. a Ing. L. S. priznáva úhradu trov konania 7 970 Sk (slovom sedemtisícdeväťstosedemdesiat slovenských korún), ktoré im je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. O. B., K., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 116/06-11 z 12. apríla 2006 prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť Ing. I. G., bytom K., Ing. V. H., bytom K. a Ing. L. S., bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“) zastúpených advokátom JUDr. O. B., so sídlom K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1121/00.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali 15. júna 2000 na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) žalobu o zaplatenie jednorazového finančného vyrovnania v sume 27 000 000 Sk s príslušenstvom. Po postúpení veci okresnému súdu ako vecne príslušnému, okresný súd vedie konanie pod sp. zn. 12 C 1121/00. Sťažovatelia 7. decembra 2000 doplnili svoj návrh na začatie konania o sumu úrokov z omeškania. Okresný súd po pojednávaníach 21. januára 2001, 27. februára 2001 a 20. marca 2001 rozhodol 20. marca 2001 rozsudkom tak, že žalobe sťažovateľov v celom rozsahu vyhovel a priznal im náhradu trov konania. Na základe odvolania žalovaného krajský súd uznesením sp. zn. 16 Co 321/01 z 23. septembra 2002 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie; uznesenie bolo okresnému súdu doručené 19. novembra 2002.

Sťažovatelia namietajú, že od doručenia uznesenia krajského súdu okresný súd vo veci samej nenariadil ani jedno pojednávanie a nevykonal ani žiadny iný procesný úkon, hoci mu v postupe nebránila žiadna zákonná prekážka. Z uvedeného dôvodu podali sťažovatelia 27. februára 2006 sťažnosť na priet'ahy v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 757/2004 Z. z. o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Predseda okresného súdu v odpovedi z 10. marca 2006 konštatoval, že sťažnosť nie je dôvodná, súd podľa jeho názoru plynulo konal, po podaní návrhu na vydanie predbežného opatrenia o tomto návrhu rozhodol a skutočnosť, že proti rozhodnutiam súdu boli podané riadne opravné prostriedky a podnet na mimoriadne dovolanie, nemožno za žiadnych okolností považovať za priet'ahy spôsobené súdom.

Podľa názoru sťažovateľov dochádza nečinnosťou okresného súdu k porušovaniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto navrhujú, aby ústavný súd vo veci ich sťažnosti rozhodol týmto nálezom :

„1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1121/00 o zaplatenie 27.000.000,- Sk s príslušenstvom svojou nečinnosťou porušil základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 1121/00 o zaplatenie 27.000.000,- Sk konať.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie za porušenie ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, v úhrnnej výške 300.000,- Sk ako aj náhradu trov konania vo výške 7.970,- Sk (2 úkony právnej pomoci, 2 x režijný paušál).“

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd právneho zástupcu sťažovateľov a aj okresný súd, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie; okresný súd vyzval aj na vyjadrenie k sťažnosti a zaslanie súdneho spisu. Sťažovatelia ani okresný súd na ústnom pojednávaní netrvali, a preto ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania upustil.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti doručenom ústavnému súdu 3. mája 2006 uviedol :

„Žaloba sťažovateľov bola na Krajskom súde v Košiciach podaná dňa 28. 6. 2000 a dňa 4. 10. 2000 postúpená tunajšiemu súdu. V dňoch 28. 11. 2000 a 1. 12. 2000 bol na výzvu súdu sťažovateľmi zaplatený súdny poplatok.

V dňoch 25. 1. 2001, 27. 2. 2001 a 20. 3. 2001 sa uskutočnili pojednávania. Na poslednom z nich bol vyhlásený rozsudok.

V dôsledku žalovaným podaného odvolania sa spis od 6. 8. 2001 do 19. 11. 2002 nachádzal na Krajskom súde v Košiciach, odkiaľ bol vrátený so zrušujúcim rozhodnutím.

Dňa 31. 12. 2001 JUDr. R. L., ktorý vo veci konal, prestal vykonávať funkciu sudcu na tunajšom súde, preto opatrením predsedu súdu bola predmetná vec presunutá do súdneho oddelenia sudkyne JUDr. G. Š..

Dňa 14. 5. 2003 podali sťažovatelia návrh na vydanie predbežného opatrenia podľa § 102 ods. 1 O.s.p. v danom konaní. O tomto návrhu bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 21. 5. 2003. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný dňa 6. 6. 2003 odvolanie.

Dňa 16. 6. 2003 bol do konania pribratý tlmočník z dôvodu, že do spisu boli predložené podania v cudzom jazyku.

Dňa 25. 8. 2003 bol z dôvodu podaného odvolania spis predložený Krajskému súdu v Košiciach, z ktorého bol tunajším súdom vyžiadaný 16. 10. 2003 za účelom vyhotovenia zberného spisu a zúčtovania tlmočného, ktoré bolo priznané uznesením zo dňa 11. 11. 2003 a dňa 26. 11. 2003 bol spis opäť predložený Krajskému súdu v Košiciach.

Odvolací súd vrátil predmetný spis uznesením zo dňa 12. 1. 2004 s pokynmi na vykonanie potrebných úkonov. Spis bol opätovne predložený Krajskému súdu v Košiciach dňa 5. 2. 2004, ktorý ho vrátil tunajšiemu súdu s potvrdzujúcim uznesením dňa 5. 3. 2004.

Uznesením zo dňa 26. 3. 2001 bolo potvrdené uznesenie, vydané vyšším súdnym úradníkom o priznaní tlmočného.

V období od 31. 4. 2004 do 24. 5. 2004 sa spis nachádzal na Ministerstve spravodlivosti SR v Bratislave z dôvodu jeho previerky.

Prípisom, doručeným dňa 31. 5. 2004, požiadala Krajská prokuratúra v Košiciach o zapožičanie predmetného spisu z dôvodu, že S., a. s. B. podal podnet, ktorým sa v danej

veci domáha podania mimoriadneho dovolania. Z uvedeného dôvodu sa spis od 2. 6. 2004 do 21. 6. 2004 nachádzal na Krajskej prokuratúre v Košiciach.

Z elektronickej evidencie spisov (i ručne vedeného registra odoslaných spisov) bolo zistené, že predmetný spis bol dňa 19. 7. 2004 odoslaný opäť Krajskej prokuratúre v Košiciach, ktorá ho dňa 21. 7. 2004 postúpila Generálnej prokuratúre SR (oznámenie Krajskej prokuratúry v Košiciach zo dňa 22. 11. 2004, ktoré sa nachádza v predmetnom spise – časť IV., č. listu 413). Prípisom zo dňa 18. 8. 2005 bola Generálna prokuratúra SR žiadaná o vrátenie predmetného spisu. Dňa 13. 9. 2005 bolo doručené podanie Generálnej prokuratúry SR, že spis nie je možné vrátiť, nakoľko bol spolu s mimoriadnym dovolaním zaslaný dňa 3. 3. 2005 Najvyššiemu súdu SR v Bratislave. Doklad o tejto skutočnosti sa nachádza v IV. časti spisu na č. l. 417 a 418.

Z Najvyššieho súdu SR bol spis vrátený dňa 14. 11. 2005 s rozhodnutím, ktorým bolo uznesenie Krajského súdu v Košiciach i tunajšieho súdu zrušené a vec vrátená nášmu súdu na ďalšie konanie.

Dňa 29. 11. 2005 došlo v súlade s Rozvrhom práce tunajšieho súdu pre tento kalendárny rok k zmene zákonnej sudkyne, ktorá o návrhu na vydanie predbežného opatrenia rozhodla po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR dňa 14. 12. 2005. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. 2. 2006.

Vzhľadom na obsiahlosť spisového materiálu, s ktorým sa zákonná sudkyňa musí oboznámiť, ďalší úkon vo veci nebol doposiaľ vykonaný.

Poukazujúc na chronológiu vo veci vykonaných úkonov som toho názoru, že v období, keď sa spis nachádzal na tunajšom súde, konanie prebiehalo priebežne. Postúpenie spisu orgánom prokuratúry a následne Najvyššiemu súdu SR nemožno považovať za preťahy, spôsobené súdom, pretože v danom období nebolo možné tunajším súdom vykonávať v danej veci úkony, keďže spis sa na tomto súde ani nenachádzal. Odoslanie spisu na vyžiadanie vyššie uvedených orgánov je potrebné považovať za takú prekážku, ktorá objektívne neumožnila konať na tomto súde. Neobstojí ani tvrdenie sťažovateľov o tom, že podnet na mimoriadne dovolanie smeroval iba proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, nie proti rozhodnutiu vo veci samej. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol podaný podľa § 102 Občianskeho súdneho poriadku, preto ho nebolo možné oddeliť a vyňať zo spisu a vo zvyšnej časti v konaní pokračovať.

Napokon i orgány prokuratúry žiadali zapožičanie spisu, nielen jeho časti. V prípade posúdenia opodstatnenosti podania podnetu na mimoriadne dovolanie a rozhodovanie o ňom bolo potrebné vychádzať z obsahu celého spisu, nie iba jeho časti, týkajúcej sa návrhu vo veci predbežného opatrenia.“

Z predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 1121/00 ústavný súd zistil rovnaké skutočnosti o priebehu konania, ako uviedol predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1121/00, pričom porušenie označeného práva vidia v tom, že okresný súd po tom, ako odvolací súd zrušil prvostupňový rozsudok a vrátil veci na ďalšie konanie, rozhodol len o návrhu sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia a vo veci samej nevykonával žiadne procesné úkony.

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 39/02, I. ÚS 76/03, II. ÚS 47/04, IV. ÚS 228/05), v súlade s ktorou odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, pričom tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná, k vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu.

Otázku existencie zbytočných prietáhov, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, II. ÚS 66/03, II. ÚS 2/05) vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa troch kritérií, ktorými sú právna a faktická zložitosti veci (1), správanie účastníka konania (2) a spôsob, akým v konaní postupoval súd (3).

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba sťažovateľov o zaplatenie jednorazového finančného vyrovnania s príslušenstvom z dôvodu skončenia výkonu ich funkcií ako členov predstavenstva žalovaného, pričom v tomto konaní okresný súd rozhodoval aj o návrhu sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia, ktorým žiadali uložiť žalovanému povinnosť zložiť do súdnej úschovy finančnú čiastku vo výške žalovanej pohľadávky.

Okresný súd v konaní vyniesol rozsudok 20. marca 2001. Odvolací súd na základe odvolania podaného žalovaným predmetný rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Ústavný súd nehodnotí vec ako právne zložitú, pričom zohľadnil aj skutočnosť, že okresný súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenému v zrušujúcom uznesení z 23. septembra 2002. Z hľadiska rozsahu dokazovania je vec skutkovo náročná. Okresný súd však po zrušení prvostupňového rozsudku vo veci samej nekonal, a preto ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka konania nebola ovplyvnená ani právnou ani faktickou zložitou veci.

2. Posúdením správania sťažovateľov ako účastníkov konania v rámci druhého kritéria ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla byť zohľadnená ako jedna z príčin namietanej dĺžky konania. Podaním návrhu na vydanie predbežného opatrenia sťažovatelia len využili oprávnenie, ktoré im poskytuje Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“). Ústavný súd však v danom prípade považuje za potrebné uviesť, že vzhľadom na rozsah uplatnenej predbežnej ochrany výkonu budúceho súdneho rozhodnutia si museli byť sťažovatelia vedomí, že sa žalovaný proti predbežnému opatreniu bude brániť dostupnými procesnými prostriedkami, rozhodovanie o ktorých objektívne predĺži konanie súdu vo veci samej.

3. Pri posudzovaní existencie zbytočných priet'ahov v namietanom konaní z hľadiska postupu okresného súdu postupoval ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou, podľa ktorej rozhodovanie o predbežnom opatrení nie je zákonnou prekážkou v konaní súdu o samotnej veci (II. ÚS 66/02) a úkony urobené v rámci konania o predbežnom opatrení nie sú úkonmi vo veci samej, a teda ústavný súd ich spravidla neberie do úvahy pri riešení otázky, či v konaní vo veci samej došlo k zbytočným priet'ahom (III. ÚS 20/02).

Ústavný súd zistil, že okresný súd od doručenia žaloby 4. októbra 2000 postupoval v konaní plynulo a 20. marca 2001 vyhlásil rozsudok, ktorým v plnom rozsahu vyhovel sťažovateľom (žalobcom). Po zrušení rozsudku odvolacím súdom a vrátení veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie 19. novembra 2002, okresný súd už vo veci samej neurobil žiadny úkon smerujúci k jej prejednaniu a rozhodnutiu. V nasledujúcom období vykonával okresný súd úkony prevažne v súvislosti s rozhodovaním o návrhu sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia podanom 14. mája 2003.

Uznesením z 21. mája 2003 okresný súd vydal predbežné opatrenie. Na základe odvolania bol spis 21. augusta 2003 predložený krajskému súdu, ktorý 11. februára 2004 uznesenie okresného súdu potvrdil (okresnému súdu bolo rozhodnutie doručené 5. marca 2004). Pred rozhodnutím však krajský súd dvakrát vrátil spis na okresný súd, prvýkrát na základe žiadosti okresného súdu za účelom rozhodnutia o tlmočnom, pričom tlmočník doručil vyúčtovanie okresnému súdu už 11. júla 2003 (t. j. pred predložením spisu krajskému súdu). Druhýkrát vrátil krajský súd spis za účelom jeho doplnenia okrem iného aj z dôvodu, že okresný súd nedoručil uznesenie o nariadení predbežného opatrenia vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného, resp. jeho zástupcovi. Na základe týchto skutočností posúdil ústavný súd postup okresného súdu v súvislosti s predložením spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení ako nesústredený a v spojení s nečinnosťou okresného súdu vo veci samej od vrátenia spisu po zrušení rozsudku do rozhodnutia o predbežnom opatrení ako konanie, ktoré je poznačené zbytočnými priet'ahmi.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti namietal, že postúpenie spisu orgánom prokuratúry a následne Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nemožno považovať za prietahy spôsobené súdom, pretože v danom období súd nemohol vykonávať vo veci úkony, keďže spis sa na okresnom súde ani nenachádzal.

Podnetom na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi sa žalovaný domáhal zrušenia predbežného opatrenia. Na základe žiadosti o zapožičanie sa spis nachádzal od 2. júna 2004 do 21. júna 2004 na Krajskej prokuratúre v Košiciach (ďalej len krajská prokuratúra“), ktorá si spis opäť vyžiadala a 21. júla 2004 ho zaslala na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), o čom sa okresný súd dozvedel z odpovede krajskej prokuratúry, ktorou reagovala na žiadosť okresného súdu zo 16. novembra 2004. Okresný súd sa z odpovede generálnej prokuratúry na urgenciu o vrátenie spisu z 18. augusta 2005 dozvedel, že spis bol 3. marca 2005 predložený s mimoriadnym dovolaním najvyššiemu súdu. Najvyšší súd uznesením z 31. augusta 2005 zrušil uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu o vydaní predbežného opatrenia a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu, kde bol spis doručený 14. novembra 2005.

Ústavný súd nespochybňuje zapožičanie súdneho spisu orgánom prokuratúry v súvislosti s posudzovaním opodstatnenosti podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Okresný súd však bol povinný organizovať svoj procesný postup v konaní v súlade s ustanovením § 6 OSP a § 100 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, a tým poskytnúť účastníkom konania rýchlu a efektívnu ochranu ich práv. Z tohto hľadiska ústavný súd hodnotí postup okresného súdu v súvislosti so zapožičaním spisu (spis opakovane zapožičal v právoplatne neskončenej veci bez časového obmedzenia a jeho vrátenie urgoval so značným časovým odstupom) ako postup, ktorý prispel k predĺženiu konania, a tým aj k vzniku zbytočných prietahov v súdnom konaní.

Od vrátenia spisu s rozhodnutím najvyššieho súdu 14. novembra 2005 okresný súd 14. decembra 2005 zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia a do zaslania spisu ústavnému súdu vo veci samej nevykonal žiadny úkon.

Na základe týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1121/00 bolo porušené právo sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože namietané konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 1121/00 konal bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd sa v nadväznosti na rozhodnutie o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal aj žiadosťou sťažovateľov o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovatelia si v sťažnosti uplatnili primerané finančné zadosťučinenie v úhrnnej výške 300 000 z dôvodu, že nečinnosť okresného súdu v spojení s úkonmi žalovaného vytvára stav ich značnej právnej neistoty a vzbudzuje dôvodnú obavu o uspokojenie ich nárokov súdnom spore.

Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vzal do úvahy všetky skutočnosti prebiehajúceho súdneho konania a dospel k záveru, že vyslovenie porušenia označeného základného práva sťažovateľov a prikázanie okresnému súdu vo veci konať je dostatočným uplatnením právomoci ústavného súdu a primerané finančné zadosťučinenie sťažovateľom nepriznal.

Ústavný súd považoval za dostatočne účinný prostriedok nápravy vyslovenie porušenia základného práva, uloženie povinnosti okresnému súdu vo veci konať a priznanie úhradu trov konania.

Ústavný súd rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde o náhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. O. B., K., ktoré si v sťažnosti uplatnili, v sume 7 970 Sk (slovom sedemtisícdeväťstosemdesiat slovenských korún) za dva úkony právnej služby a dvakrát režijný paušál; táto suma je nižšia ako paušál podľa platnej právnej úpravy, a preto ústavný súd ju priznal v požadovanej sume.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) podľa výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2006